

ΠΟΔΥΧΡΩΜΕΣ

ΝΟΜΑΔΕΣ

μπουντουάρ εργαστήρια

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, στο μουσείο Ελιάς και Ελληνικού Λαδιού στην Σπάρτη, βρέθηκαν η Γεωργία, η Παναγιώτα, η Αντωνία, η Έφη, ο Άρης, ο Γιώργος, ο Παναγιώτης, ο Νίκος, ο Ηλίας, ο Χρήστος, ο Άγγελος, η Ζωή, η Φιλία και ο Άρης. Ήταν μια ομάδα που της άρεσε να χορεύει πολύ περνώντας από χέρι σε χέρι το ντέφι της. Περνούσαν πολύ ωραία όλοι και όλες μαζί.

Είχαν, όμως, σαν στόχο να βρουνε το σχολείο της αγάπης που βρισκόταν στον Καραβά Σουστιάνων. Αυτό το σχολείο είχε να τους μάθει ότι η αγάπη είναι το σημαντικότερο πράγμα στον κόσμο και ότι πρέπει να την μοιραζόμαστε.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, όλοι μαζί για να πάνε στο σχολείο. Στον δρόμο, όμως, βρήκαν μια θάλασσα που τους εμπόδιζε να περάσουν απέναντι. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο βασιλιάς της θάλασσας που ήταν μισός άνθρωπος και μισός ψάρι, και είχε και τρίαινα και ήταν και μάγος και διάβολος, ήθελε να τους κατεβάσει στο σχολείο που ήταν στον βυθό της θάλασσας. Κι ας ήξερε ότι ήταν κάτι που δεν μπορούσαν να καταφέρουν.

Η ομάδα μας δεν το έβαλε κάτω. Σκέφτηκε τι μπορεί να κάνει. Κάποιοι και κάποιες προσπάθησαν να βάλουν όσον αέρα μπορούσαν μέσα σε ένα μπαλόνι και να φτάσουν στον βυθό και να βρουν το σχολείο. Μάταια όμως. Ο αέρας δεν έφτανε. Ο βασιλιάς της θάλασσας φαινόταν σα να χαίρεται που δεν μπορούσαν να καταφέρουν το παράλογο αίτημά του και η ομάδα μας ξεκίνησε να μπερδεύεται όλο και πιο πολύ.

Μπερδεύτηκαν τόσο που όταν εμφανίστηκε μια τεράστια πάπια σκέφτηκαν να ανέβουν στην ράχη της όλοι και όλες για να πετάξει εκείνη και να τους περάσει απέναντι. Όπως, όμως, ξέρουμε καλά, οι πάπιες δεν πετάνε. Από την άλλη, το μπέρδεμα δεν ήταν και τόσο μεγάλο: καλά το σκέφτηκαν να ανέβουν στην ράχη της και εκείνη αυτό που είχε να κάνει ήταν, απλά, να κολυμπήσει επιπλέοντας στο νερό.

Έτσι και έγινε. Και ξέφυγαν του βασιλιά της θάλασσας και φτάσανε στην απέναντι όχθη, εκεί που ήταν το σχολείο, στον Καραβά Σουστιάνων. Και είχαν μάθει ήδη από την πάπια ότι το να βοηθάς είναι πολύ πιο ωραίο από το να απαιτείς να κάνουν οι γύρω σου κάτι που ξέρεις ότι δεν μπορούν να το κάνουν. Το σχολείο είχε για σημαία του μια καρδιά και ήταν έτοιμο να δεχτεί την ομάδα μας και να ξεκινήσει να την εκπαιδεύει. Και ας ήθελαν μερικοί και μερικές να κάνουν την πάπια και να μην πάνε σχολείο.

Το σχολείο είχε για σημαία του μια καρδιά και ήταν έτοιμο να δεχτεί την ομάδα μας και να ξεκινήσει να την εκπαιδεύει. Και ας ήθελαν μερικοί και μερικές να κάνουν την πάπια και να μην πάνε σχολείο.

.....

Το παραμύθι συνδημιουργήθηκε με τους/τις μαθητές/τριες του ΕΕΕΕΚ Μυστρά με την βοήθεια των Παραμυθοκαρτών από τις Εκδόσεις Κίτρινο Πατίνι στον χώρο του Μουσείου Ελιάς και Ελληνικού Λαδιού, Σπάρτης σας ευχαριστούμε πολύ !